28/07/2026

Απορρίφθηκε η αίτηση του πρώην Μητροπολίτη Πάφου Τυχικού κατά απόφασης του Οικουμενικού Πατριαρχείου

Εκκλησία της Κύπρου / Ι.Μ. Πάφου

Στην απόρριψη της αίτησης του πρώην Μητροπολίτη Πάφου κ. Τυχικού για την έκδοση προνομιακών ενταλμάτων Certiorari αναφορικά με την απόφαση ημερομηνίας 17.10.2025 της Αγίας και Ιεράς Συνόδου του Οικουμενικού Πατριαρχείου, προέβη το Ανώτατο Δικαστήριο, σε απόφαση που εξέδωσε στις 9 Ιουλίου 2026.

Στις 10 Ιουνίου 2026, το Ανώτατο είχε δώσει τη δυνατότητα στον πρώην Μητροπολίτη Πάφου κ. Τυχικό να προχωρήσει σε αίτηση για έκδοση προνομιακού εντάλματος σε σχέση με την απόφαση της Αγίας και Ιεράς Συνόδου του Οικουμενικού Πατριαρχείου, όχι όμως και για την απόφαση της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Κύπρου, καθιστώντας μερικώς επιτυχή την έφεση του πρώην Μητροπολίτη Πάφου κατά πρωτόδικης απόφασης που απέρριψε το αίτημά του για

παράταση της προθεσμίας προσβολής των εκκλησιαστικών αποφάσεων που τον κήρυξαν έκπτωτο από το αξίωμά του.

Σύμφωνα με το κείμενο της απόφασης του Ιουλίου, ο Αιτητής ζητά άδεια για την καταχώριση αίτησης δια κλήσεως για την έκδοση προνομιακού εντάλματος Certiorari με το οποίο να ακυρώνεται η απόφαση ημερομηνίας 17.10.2025 της Αγίας και Ιεράς Συνόδου του Οικουμενικού Πατριαρχείου, με την οποία επικυρώθηκε η απόφαση ημερομηνίας 22.5.2025 της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Κύπρου για την έκπτωση του από τον Μητροπολιτικό Θρόνο της Πάφου. Ζητά επίσης διαταγή «για επανάληψη της διαδικασίας ενώπιον του Οικουμενικού Πατριαρχείου και/ή της Ι. Συνόδου της Εκκλησίας της Κύπρου» σύμφωνα με το σχετικό άρθρο του Καταστατικού Χάρτη της Εκκλησίας της Κύπρου.

Σύμφωνα με το Ανώτατο Δικαστήριο, οι λόγοι στους οποίους στηρίζεται η Αίτηση αποτελούν η έλλειψη και ή υπέρβαση δικαιοδοσίας και ή κατάχρηση εξουσίας και ή κατάχρηση διαδικασίας από την Καθ’ ης η Αίτηση, η έλλειψη δέουσας έρευνας, η πλάνη περί το Δίκαιο, έκδηλη από το κείμενο της απόφασης, η παραδοχή μη τήρησης των προνοιών του Καταστατικού Χάρτη και ή παρ’ όλα αυτά επικύρωση της έκπτωσης, η πλάνη περί τα πραγματικά γεγονότα, η αντιφατική αιτιολογία και ή ανεπάρκεια και ή ανυπαρξία αιτιολογίας και η παράνομη επικύρωση ελαττωματικής πρωτοβάθμιας απόφασης.

Περιλαμβάνουν επίσης την έλλειψη και ή καταστρατήγηση της νόμιμης, θεσμοθετημένης διαδικασίας (παράλειψη εξέτασης των συγκεκριμένων ουσιωδών δικονομικών λόγων της εκκλήτου προσφυγής ημερ. 5.6.2025), την παραβίαση των κανόνων φυσικής δικαιοσύνης, του δικαιώματος αποτελεσματικής υπεράσπισης και ακρόασης του Αιτητή, την παραβίαση της αρχής της αμεροληψίας (πρόδηλη μεροληπτική στάση και προκατάληψη της Καθ’ ης η Αίτηση και ή του Οικουμενικού Πατριάρχη, ως Προέδρου της σε βάρος του Αιτητή), την παράλειψη εξέτασης από την Καθ’ ης η Αίτηση του λόγου προσφυγής του Αιτητή ως προς την έλλειψη αμεροληψίας στο πρόσωπο του Αρχιεπισκόπου Κύπρου, ως Προέδρου της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Κύπρου στη συνεδρία ημερ. 22.5.2025, καθώς και το γεγονός ότι η απόφαση ημερ. 17.10.2025 της Καθ’ ης η Αίτηση δεν έλαβε υπόψη και ή δεν εκτίμησε ορθώς και ή δεν έδωσε βαρύτητα στο πραγματικό και ή νομικό υπόβαθρο που τέθηκε ενώπιον της και ή την παραβίαση και την καταστρατήγηση των προνοιών και διατάξεων του Καταστατικού Χάρτη της Εκκλησίας της Κύπρου εκ μέρους της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Κύπρου.

Σημειώνεται ότι στο πλαίσιο της παρούσας Αίτησης, το πρώτο ζήτημα που εγείρεται προς εξέταση είναι το κατά πόσον οι διαδικασίες και αποφάσεις των Εκκλησιαστικών Δικαστηρίων ή Συνόδων εμπίπτουν εντός του ελέγχου του

Ανωτάτου Δικαστηρίου κατά την άσκηση της προνομιακής του δικαιοδοσίας.

Προστίθεται ότι ο Αιτητής αναγνωρίζει ότι τα πολιτειακά Δικαστήρια δεν έχουν δικαιοδοσία να εξετάσουν την ορθότητα της ουσίας της απόφασης οποιουδήποτε εκκλησιαστικού οργάνου, ισχυρίζεται, όμως, ότι το Ανώτατο Δικαστήριο μπορεί «να εξετάσει τη νομιμότητα της προσβαλλόμενης απόφασης και αν τηρήθηκαν οι διαδικαστικές εγγυήσεις» που προβλέπονται από τον Καταστατικό Χάρτη και τους Ιερούς Κανόνες, αν τηρήθηκαν οι αρχές της φυσικής δικαιοσύνης, αν η διαδικασία που τηρήθηκε συνάδει με το άρθρο 30 του Συντάγματος και τα άρθρα 6 και 13 της ΕΣΔΑ, νοουμένου ότι οι έννομες συνέπειες της προσβαλλόμενης απόφασης παράγονται αποκλειστικά εντός της κυπριακής έννομης τάξης.

Το Ανώτατο Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι τα Εκκλησιαστικά Δικαστήρια δεν υπάγονται στον έλεγχό του, με βάση το Άρθρο 155.4 του Συντάγματος.

Συμπληρώνεται ότι ο Αιτητής αναγνωρίζει την εξουσία της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Κύπρου, ως Εκκλησιαστικό Δικαστήριο, να εκδικάζει κληρικούς και να τους επιβάλλει εκκλησιαστικές ποινές.

«Τα Άρθρα 48 και 78 του Καταστατικού Χάρτη δεν παρέχουν δικαιοδοσία στο Ανώτατο Δικαστήριο, ως εισηγείται ο Αιτητής. Το Άρθρον 48 περιλαμβάνει τους λόγους για τους οποίους η όλη διαδικασία εκδικασθείσας υπόθεσης δύναται να επαναληφθεί. Η παρ. (δ) προβλέπει την περίπτωση κατά την οποία προέκυψε ουσιώδης παράβαση καθήκοντος σε σχέση με συγκεκριμένη δίκη, “βεβαιωθείσα, ή ισχυρώς πιθανολογουμένη, κατόπιν δικαστικής εξετάσεως, ενώπιον εκκλησιαστικής, ή πολιτειακής δικαστικής αρχής»”. Σύμφωνα με το Άρθρον 47, επανάληψη της διαδικασίας δύναται να διαταχθεί μόνο από την Ιερά Σύνοδο, κατόπιν αίτησης του καταδικασθέντος κατηγορούμενου ή του Εκκλησιαστικού Εισαγγελέως του δικάσαντος Δικαστηρίου. Ο Αιτητής παρερμηνεύει την παρ. (δ) του Άρθρου 48. Το Άρθρον 48 παρ. (δ) δεν παρέχει εξουσία στα Δικαστήρια της Πολιτείας να εκδικάζουν και κρίνουν τις ίδιες τις αποφάσεις της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Κύπρου. Καθιερώνει μόνον ένα από τους λόγους για τους οποίους η Ιερά Σύνοδος δύναται να διατάξει την επανάληψη τελεσίδικης εκκλησιαστικής διαδικασίας. Πρόκειται για την περίπτωση που προέκυψε παράβαση καθήκοντος μέλους (Εκκλησιαστικού) Δικαστηρίου. Το Άρθρον 78 προνοεί ότι η λειτουργία των Εκκλησιαστικών Δικαστηρίων ρυθμίζεται από τις διατάξεις της Εκκλησιαστικής Δικονομίας της Εκκλησίας της Κύπρου, Παράρτημα Β΄, ΙΙ. Σαφώς αυτά τα Άρθρα δεν υποβάλλουν τις αποφάσεις των Εκκλησιαστικών Δικαστηρίων στον έλεγχο της προνομιακής δικαιοδοσίας του Ανωτάτου Δικαστηρίου», αναφέρεται σχετικά.

Συμπληρώνεται ότι ο Αιτητής θεωρεί ότι με την αποδοχή από το Δικαστήριο (κατ' έφεση) της αίτησης για επέκταση της προθεσμίας καταχώρισης της παρούσας Αίτησης «δημιουργήθηκε ο απαιτούμενος «δικαιοδοτικός δεσμός» μεταξύ του Αιτητή και της Κυπριακής Δημοκρατίας δυνάμει του άρθρου 1 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου».

«Το άρθρο 1 της ΕΣΔΑ επιβάλλει υποχρέωση στα συμβαλλόμενα σε αυτή μέρη να διασφαλίσουν σε όλα τα πρόσωπα που υπάγονται στη δικαιοδοσία τους τα δικαιώματα και τις ελευθερίες που καθορίζονται στο Πρώτο Μέρος της ΕΣΔΑ. Η εξέταση και η έγκριση, κατ' έφεση, επέκτασης της προθεσμίας για την καταχώριση της παρούσας Αίτησης ουδόλως άπτεται της ουσίας της Αίτησης, ούτε προκαθορίζει ή δεσμεύει με οποιονδήποτε τρόπο την ύπαρξη ή μη, δικαιοδοσίας επί τυχόν καταχωρισθείσας τέτοιας αίτησης, αλλά περιορίζεται αυστηρώς στο κατά πόσο δικαιολογείται η επέκταση της προθεσμίας καταχώρισης της αίτησης», προστίθεται περαιτέρω.

Επισημαίνεται ακόμη πως η διαπίστωση ότι οι αποφάσεις των Εκκλησιαστικών Δικαστηρίων εκφεύγουν της προνομιακής δικαιοδοσίας του Ανωτάτου Δικαστηρίου προφανώς καλύπτει και την προσβαλλόμενη απόφαση ημερ. 17.10.2025 της Ιεράς Συνόδου του Οικουμενικού Πατριαρχείου, το οποίο ενήργησε ως δευτεροβάθμιο Εκκλησιαστικό Δικαστήριο αναφορικά με την πρωτοβάθμια απόφαση της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Κύπρου ημερ. 22.5.2025.

«Με βάση όσα αναφέρονται ανωτέρω, διαφαίνεται ότι το Ανώτατο Δικαστήριο δεν έχει δικαιοδοσία να ασκήσει προνομιακό έλεγχο στις διαδικασίες ή αποφάσεις των Εκκλησιαστικών Δικαστηρίων. Αυτή η κατάληξη οδηγεί, δίχως άλλο, στην απόρριψη της Αίτησης, χωρίς να καθίσταται αναγκαία η εξέταση των υπόλοιπων λόγων στους οποίους στηρίζεται η Αίτηση. Η Αίτηση απορρίπτεται», καταλήγει η απόφαση.

(Πηγή: ΚΥΠΕ)